

Sems kinderen hadden reeds omdat ze uit Sem sproten, iets voor, Chams kinderen, omdat ze uit Cham waren, iets tegen; en dit onloochenbaar onderscheid heeft zich van geslacht tot geslacht voortgeplant; eenvoudig wijl de werking der gemeene gratie sterker was in het geslacht van Sem, dan in de geslachten der Chamieten.

Konden we nu bij elk kind des menschen dat ten leven kwam, van geslacht op geslacht teruggaande, het boek zijner geslachten, gelijk Genesis het noemt, tot op Noachs zonen saamstellen, en bij elk geslacht uitwijzen, wie al dan niet ten leven verkoren was geweest, zoo zou gansch wonderbaar de Voorzienige zorg van God voor zijn verkorenen, door al den loop der geslachten heen, uitblinden. Maar dat kunnen we niet. Het is al veel, zoo we tien geslachten kunnen terugrekenen, en van drie vier geslachten weten, wie al dan niet tot God bekeerd werd. Verreweg de meesten kunnen zelfs dat niet. De overgrote massa weet alleen van vader en grootvader. Wat daarachter ligt schuilt meest in het duister, of is zoo zwendend en onzekel, dat het geen houvast biedt. Maar ook al wordt daardoor de blik op het Voorzienige werk Gods, dat achter onze geboorte ligt, veelal verduisterd, toch is zooveel voor bijna alle duidelijk, dat ook hun voorgelachten tot de kerke Gods behoorden, en de heilige Doop tot in het verleden van hun geslacht terugging; dat in de kringen (van hun ouders) de vreeze des Heeren gekend was; en meest ook, dat in het geslacht dat daar achter ligt zijns Naams gedachtenis bestond. Dit nu wijzigt het type van een geslacht. Gelijk nog onlangs uit de Minahassa werd medegedeeld, hoe de Christenijnders in het derde geslacht een geheel ander en veel hooger menschelijk type vertoonen, zoo staat het vast, dat achter ons die geslachten, waarin de vreeze des Heeren, als we zoo zeggen mogen, door een reeks van geslachten een familiegoed was, gewijzigde neigingen, een gewijzigde zin, een mindere uitbottiging van zonde, en in dit alles zedelijk een hooger type vertoonen. Niet allos schoone burgerlijke gerechtigheid ook niet, atavistisch bijna, in onbekeerde geslachten uitkwam, maar bij deze geslachten staat er dan gemeenlijk verheffing in menschenlijke trots tegenover of een afdriven in week menschelijke gevoel, terwijl de teederder, ernstiger, ootmoediger gemoedsgesteldheid gemeenlijk alleen het eigendom werd van die andere families, door wier geslacht een heilige verlezingslijn liep.

Krachten den samenhang nu van ziel en lichaam, en niet minder krachten den onberekenbaren invloed der gewoonte, zet zich zulk een gewijzigde levensvorm dan in zulke geslachten vast. De geheele menschelijke verschijning ondergaat in zulke families zekere wijziging. En als er dan weer een kind in zulk een geslacht geboren wordt, is de uitwerking van deze veredeling in den regel ook aan zulk een kind te bespeuren. In een tweede geslacht is dit eigenaardige nog versterkt, en gaat in nog weer versterkten vorm op het derde geslacht over. Zoo gaat het voort en voort. De werking der gemeene gratie op het één geslacht werkt na in het komende geslacht, en gaat straks weer versterkt over op het derde. En al is het dat huwelijken met andere families hier vaak storend inwerken, alsook dat persoonlijke ongerechtigheden dat werk der gemeene gratie in de geslachten niet zelden breken, ge zult daarom het oog voor dit werk Gods, dat atavistisch door de geslachten gaat, niet sluiten.

Als binnen den kring van het Genadeverbond rechter neigingen uitkomen, de hartstochten minder fel woeden, veel schrikkelijker uitblijft, en weldadiger levensvorm opvat, dan ligt dit voorzerker ook aan de opvoeding, aan den levenskring, aan den invloed der kerk en zooveel meer; maar toch zou het ondiep en oppervlakkig, en met heel de Openbaring en Schrift in strijd zijn, bij dezen na de geboorte komende invloed te blijven staan. Bezoekt God die zonde der vaderen aan de kinderen tot in het vierde geslacht, en doet Hij weldadigheid aan duizenden onder de nakomelingen van wie Hem liefhebben, dan moet ook hier tot in de achter de geboorte worden teruggegaan, dan moet erkend dat de geboorte in het Genadeverbond nog altoos met het u en uwen ziele rekent, en moet eere gegeven aan de Voorzienige zorg van God voor zijn uitverkorenen, die tot in de toekomst uit de geslachten terugloopt.

„Geest hoor allen lieden woord en raad.”

Ziet, gij allen zijt kinderen Israels, geeft hier voor allen woord en raad. Richt. 20:7.

In meer dan één hoek beeldt men zich nog altoos in, dat onze eeuw hard vooruit liep, zoo warme belangstelling als in steeds breder kring gewekt werd in de hooger en heiliger belangen van land en volk, van wereld en menscheid. Het heet dan, dat het vroeger, in de dagen onzer vaderen, zoo heel anders was. Ieder op zichzelf levend, opgaand in bedrijf of nering. Van hoogere gemeenschap schijn noch zweem. En gaat men nog veel verder in de historie terug, niet alleen achter de middeleeuwen, maar zelfs tot achter Christus' geboorte, ja tot achter den tijd toen Salomo en David leefden, dan kan men het zich haast niet anders voorstellen, of de toen levenden waren een soort *Plant*-menschen, van alle krachtiger aanleaven onbekwaam.

Zoo stelt den eigen hoogheidsgevoel het zich dan ook voor. Een kind moet het verder hebben gebracht dan zijn vader. Die vader moet het weer van zijn vader hebben gewonnen. En zoo moet men thans wel onvergankelijk veel verder zijn dan voorheen.

Maar komt ge van de *phantasie* tot de *werkelijkheid*, van wat men zich inbeeldt tot de historie zelve, dan blijkt het wel anders. Dan merkt ge juist in die oude dagen bij volk na volk een veel sterker medeleven van de enkele personen in de volkszaak. Dan is er een te sterk geprikkeld belangstelling, dan dat er over onverschilligheid klachte viel. Ja, dan schijnt dat medeleven van een ieder in de zaak van land en volk zoo vanzelf sprekend en natuurlijk, dat als het maar even kan *alle man self*, of als dit te veel is, *alle ouders* des volks worden bijeengeroepen, en dat uit den boezem van het volk zelf raad en oordeel opkomt.

Vooraf wanneer er zedelijke vraagstukken aan de orde kwamen, placht die *medelevende belangstelling* van heel het volk verrassend groot te zijn.

Zoo groot, dat al wat wij deelname aan de publieke zaak" noemen, er bij in het niet verdwijnt.

Verplaats u, om u hiervan een denkbeeld te vormen, voor veel meer dan drie duizend jaren naar de streek waarin Bethleem en Gibeon lag. Er was toen in dat Gibeon een gruwel geschied. Er was met een ver van brave vrouw op een zoo smooie wijze gehandeld, dat er geen naam voor is. Maar hoe gruwelijk het misdrijf ook ware, het was toch niets dan een plaatselijke gruwel, rakende één privaat persoon, en nog wel een persoon waarvan de Schrift getuigt: „Zijn bijwijf hoerde bij hem zijnde." Een gehuwde vrouw alzo die zich aan schandelijke zonde overgaf.

Was nu zoo iets in onze dagen gebeurd, dan zou er in de couranten over geschreven worden, de zaak zou voor den rechter komen, en ze zou met gesloten deuren afgehandeld worden. En al mocht men op sociëtel of in huislijken kring er al een oogenblik schande over spreken, het zou bij die summierre behandeling blijven.

Maar zie nu eens, hoe heel anders zulk een gruwel in dien verborgen hoek der wereld, voor ruim drie duizend jaren, het zedelijk besef in opstand deed komen, en de heilige verontwaardiging van heel het volk prikkelde.

Heel het volk, zoo lezen we, kwam uit zijn dorpen en steden te voorschijn en toog naar Mizpa.

„Toen, zoo staat er letterlijk," togen alle kinderen Israels uit, en vergaderden zich als één enig man van Dan tot Berseba, ook uit het land van Gilead, voor den Heere te Mizpa."

Ja sterker nog. „Uit de hoeken des ganschen volks stelden zich al de stammen Israels in de vergadering van het volk Gods, *viertmaal honderd duizend man* te voet, die het zwaard uittrokken."

En toen werd nogmaals voor aller oor, bij de poorte van Gods heiligdom, het verhaal van den gruwel gedaan. En nadat alzo hoe de zaak nogmaals in levendige kleuren geschilderd was, werd tot al het volk gezegd: „Zie, gij zijt allen kinderen Israels, geeft dan, een tegelijk voor zijn aandeel, *woord en raad*."

Nu gaan we op wat verder gebeurde niet in. Wat hier boeit en de omerksaamheid trekt is alleen het feit van die machtige vergadering. Een vergadering, waarheen niet minder dan *viertmaal honderd duizend* mannen zijn opgekomen, vertegenwoordigende stellig een bevolking van *twee miljoen* zielen. En die viermaal honderd duizend man zijn opgekomen, niet met een sneulren, op één dag heen en weer, maar te voet, langs slecht gebaande wegen, zoo dat heel groepen voor uit en thuis meer dan een week kwijt waren.

En al die moeite, al die opoffering, al die inspanning, al dat tijdelijck, heel die verre reis, met al het ongemak aan het verblijf te Mizpa verbonden, waar ze natuurlijk in de open lucht overnachten moesten, dat alles, en zooveel meer nog, dat hier niet is uit te meten, heeft dat half miljoen mannen, jongen en ouden, zich getroost, om het enkele feit, dat niet een vorstin, niet een hoog geplaatste vrouw, niet een moeder in Israël, neen maar een vrouw die *zelve slecht was*, te Gibeon zoo gruwelijk was mishandeld.

De misdaad te Gibeon had het hart van het volk geraakt. Al het volk gevoelde hoe door dit misdrijf de eere van Israels naam beoedeeld was. De zedelijke verontwaardiging was gaande geworden. Een ieder besette, dat deze zaak niet alleen den man van die vrouw, en niet alleen Bethleem, maar heel de natie aanging.

En daarom togen ze toen naar Gods heiligdom te Mizpa.

Die gruwel moest uit het midden des volks uitgedeld, en het volk kon zich niet meer rustig te slapen leggen, alvorens deze ongerechtigheid in het bloed der schandelijke overlaten zou gesmoord zijn.

Is het dan te sterk gesproken, dat al wat wij nog „public spirit" noemen, in het niet verinkt, bij zulk een uitbarsting van heilige verontwaardiging, bij zulk een rauwen kneut uit de conscientie van heel een volk, bij zulk een indrukwekkend initiatief, spontaan uit heel het volk opkomend, en ten slotte tot een *meeting* bij het heiligdom leidende, waarbij vergeleken onze negentiende-eeuwse *meeting*, zelfs die in het Hydepark te Londen, zich verliezen in haar onbeduidendheid.

Vierviermaal honderdduizend personen enkel mannen, zonder de vrouwen, en zonder de kinderen, dagen ver gereisd, en bij den Tabernakel in de onrust der conscientie neergelield, omdat één vrouw, een vrouw van slechte zeden, in broodronken weluit door deugden mishandeld was.

Daarop ziende, zijn we waarlijk niet *verruilt*, maar sterk *achteruitgegaan*, en is de belangstelling, het medeleven, het zich indenken en invoele, in wat land en volk, in wat godsdienst en zedelijkheid aangaat, onder ons eert tot het *viertpunt* gedaald, gemeten naar het *hoofpunt* waarvan Mizpa ons wiet te verhalen.

Hier was een volk, langs bergen en dalen uitgegroept, maar dat zich toch als één voelde, dat als volk zich van heiligen oorsprong en daarom van een door God gewijden adel bewust was, en diep doorgrond bleek te zijn van zijn hooge roeping, om den standaard van het zedelijk leven in Israël niet te laten dalen.

Kr was te Mizpa niets te halen. De moeite om op te komen was veel, het ongemak van het verblijf te Mizpa groot. Ook was er geen afspraak en geen voorafgaand overleg geweest.

En zie, als door één heilige andrift gedreven en gedragen, maakt heel het volk zich als één man naar Gods heiligdom op, niet om iets te zien, niet uit geprikkeld nieuwsgierigheid, niet om loon te ontvangen, maar om zelf *woord en raad* te geven, om zich als volksgenooten in diepe verantwoordelijkheid voor God te buigen, en niet te rusten eer het kwaad van Gibeon aan Gibeon zoo zijn thuisgevocht.

Stel daar nu eens tegenover de laauwheid, de onverschilligheid, de onalgemeene gewoonte om zich niets aan te trekken, waarop ge thans zelfs tot in Christelijke kringen zoo telkens waar. Uw hart is vol, en in den jering waar ge binnentreedt, denkt ge warme belangstelling te vinden, maar zie, bij al wat ge zegt, is er geen oog dat opvlamt, geen trek op het gelaat, waaruit medegevoel spreekt, en als ge uitgesproken hebt, is er niemand die u antwoort, die u weerwerk geeft of over wiens lippen een echo op uw woord komt, en zodra het met fatsoen kan, vraagt men hoe het thuis bij u gaat, en . . . presenteert u een kopje koffie.

Om het bloed in uw hart te doen stollen, om het woord op uw lippen te doen verstommen, om u zeiven te doen afvragen, of ge onder knikkende mummies of onder levende personen verkeert.

Och, ze weten van niets. Ja, ze hebben van die zaak waar gij het over hebt, wel flauwelijk iets gehoord, maar wat ging het hun aan? „Wat kan het hun schelen? Al die stukken er voor te lezen, daar bedanken ze feestelijk voor. En ze hadden gelijk ook, want wie geen *hart* voor de zaak van land en volk, van kerk en school heeft, verstaat er toch niets van, ook als hij ze leest.

En zoo is men van niets op de hoogte. In niets is men met zijn gedachten, met zijn hart, met zijn medegevoel ingegaan. En als men dan anderen ziet draven en ijveren, dan stelt dit zondig stigma zich nog als hooger wijsheid aan, en vraagt u met een glimlach: „Vriendlied, waartoe al die drukte?"

Half verstovern harten. Nog zwak levend, ja, naar den kant van hun gezin, en van hun dagelijken arbeid, en van hun bedrijf, ten van hun kleine genietingen; maar afgestoren naar den kant van de heiliger en hooger belangen der menscheid; afgestompt voor wat er woelt en gist in het leven van eigen volk; koud en onverschillig voor wat er met Gods kerk voorvalt, of geworfeld wordt om de school des volks, of om de eere der beginselen die God zelf voor onze rekening heeft gelegd.

En nu, laat ons niet ondankbaar zijn, vergelekenkerwijs staat het ten deze in de Gereformeerde kringen ontegenzeggelijk nog altoos *iets* beter dan bij velen om ons heen. Bij zekere kern onder ons is er metterdaad vaak iets van een Mizpa's ijver te bespeuren. Er zijn ook nu weer Calvinistische mannen, en Calvinistische vrouwen, en zelfs Calvinistische jongelieden, en Calvinistische jongedochters, die weer vol en warm medeleven, en door wier hart de stroom zelf van het leven gaat.

Maar wat we u bidden, laat toch niemand daarop inslimeren. Naar Mizpa togen er vierhonderd duizend op. Heel het volk leefde destijds mee. *Alle* man was opgekomen.

En dat, helaas, toef onder ons nog. Op één die gloeit zijn er tien *lauwen* en meer dan tien die nog ganschelijk *koud* zijn. Zelfs wordt het al lauwer en koudere hoe hooger ge in de maatschappelijke kringen opklimt.

En dat moet, dat kan anders worden. Och, of het toch verstaan werd, dat juist aan uw geestdrift voor de hooger en heiliger beginselen, de liefde voor uw God, *Wien* die beginselen zijn, gekend wordt.

Och, of het toch verstaan werd, dat juist aan uw geestdrift voor de hooger en heiliger beginselen, de liefde voor uw God, *Wien* die beginselen zijn, gekend wordt.

Och, of het toch verstaan werd, dat juist aan uw geestdrift voor de hooger en heiliger beginselen, de liefde voor uw God, *Wien* die beginselen zijn, gekend wordt.

Och, of het toch verstaan werd, dat juist aan uw geestdrift voor de hooger en heiliger beginselen, de liefde voor uw God, *Wien* die beginselen zijn, gekend wordt.

Och, of het toch verstaan werd, dat juist aan uw geestdrift voor de hooger en heiliger beginselen, de liefde voor uw God, *Wien* die beginselen zijn, gekend wordt.

Och, of het toch verstaan werd, dat juist aan uw geestdrift voor de hooger en heiliger beginselen, de liefde voor uw God, *Wien* die beginselen zijn, gekend wordt.

Och, of het toch verstaan werd, dat juist aan uw geestdrift voor de hooger en heiliger beginselen, de liefde voor uw God, *Wien* die beginselen zijn, gekend wordt.

Nu tal van plaatselijke kerken reeds aller wegen ineen-smolten, en men ziet hoe goed, hoe uitnemend dat gaat, wordt het toch een wel wat al te zonderlinge positie, zoo hier en daar nog in enkele plaatsen het *gescheiden* leven voortduurt.

Verbeeld u een kerk, die als straks de Synode te Groningen daagt, nog half verlegen en half beschaamd zou moeten bekennen, dat ook zij wel had *willen* ineen-smelten, maar . . . dat het er nog geen tijd voor was, of dat het nog niet ging.

Och, ze weten van niets. Ja, ze hebben van die zaak waar gij het over hebt, wel flauwelijk iets gehoord, maar wat ging het hun aan? „Wat kan het hun schelen? Al die stukken er voor te lezen, daar bedanken ze feestelijk voor. En ze hadden gelijk ook, want wie geen *hart* voor de zaak van land en volk, van kerk en school heeft, verstaat er toch niets van, ook als hij ze leest.

En zoo is men van niets op de hoogte. In niets is men met zijn gedachten, met zijn hart, met zijn medegevoel ingegaan. En als men dan anderen ziet draven en ijveren, dan stelt dit zondig stigma zich nog als hooger wijsheid aan, en vraagt u met een glimlach: „Vriendlied, waartoe al die drukte?"

Half verstovern harten. Nog zwak levend, ja, naar den kant van hun gezin, en van hun dagelijken arbeid, en van hun bedrijf, ten van hun kleine genietingen; maar afgestoren naar den kant van de heiliger en hooger belangen der menscheid; afgestompt voor wat er woelt en gist in het leven van eigen volk; koud en onverschillig voor wat er met Gods kerk voorvalt, of geworfeld wordt om de school des volks, of om de eere der beginselen die God zelf voor onze rekening heeft gelegd.

En nu, laat ons niet ondankbaar zijn, vergelekenkerwijs staat het ten deze in de Gereformeerde kringen ontegenzeggelijk nog altoos *iets* beter dan bij velen om ons heen. Bij zekere kern onder ons is er metterdaad vaak iets van een Mizpa's ijver te bespeuren. Er zijn ook nu weer Calvinistische mannen, en Calvinistische vrouwen, en zelfs Calvinistische jongelieden, en Calvinistische jongedochters, die weer vol en warm medeleven, en door wier hart de stroom zelf van het leven gaat.

Maar wat we u bidden, laat toch niemand daarop inslimeren. Naar Mizpa togen er vierhonderd duizend op. Heel het volk leefde destijds mee. *Alle* man was opgekomen.

En dat, helaas, toef onder ons nog. Op één die gloeit zijn er tien *lauwen* en meer dan tien die nog ganschelijk *koud* zijn. Zelfs wordt het al lauwer en koudere hoe hooger ge in de maatschappelijke kringen opklimt.

En dat moet, dat kan anders worden. Och, of het toch verstaan werd, dat juist aan uw geestdrift voor de hooger en heiliger beginselen, de liefde voor uw God, *Wien* die beginselen zijn, gekend wordt.

Och, of het toch verstaan werd, dat juist aan uw geestdrift voor de hooger en heiliger beginselen, de liefde voor uw God, *Wien* die beginselen zijn, gekend wordt.

Och, of het toch verstaan werd, dat juist aan uw geestdrift voor de hooger en heiliger beginselen, de liefde voor uw God, *Wien* die beginselen zijn, gekend wordt.

Och, of het toch verstaan werd, dat juist aan uw geestdrift voor de hooger en heiliger beginselen, de liefde voor uw God, *Wien* die beginselen zijn, gekend wordt.

Och, of het toch verstaan werd, dat juist aan uw geestdrift voor de hooger en heiliger beginselen, de liefde voor uw God, *Wien* die beginselen zijn, gekend wordt.

Och, of het toch verstaan werd, dat juist aan uw geestdrift voor de hooger en heiliger beginselen, de liefde voor uw God, *Wien* die beginselen zijn, gekend wordt.

Och, of het toch verstaan werd, dat juist aan uw geestdrift voor de hooger en heiliger beginselen, de liefde voor uw God, *Wien* die beginselen zijn, gekend wordt.

Och, of het toch verstaan werd, dat juist aan uw geestdrift voor de hooger en heiliger beginselen, de liefde voor uw God, *Wien* die beginselen zijn, gekend wordt.

Och, of het toch verstaan werd, dat juist aan uw geestdrift voor de hooger en heiliger beginselen, de liefde voor uw God, *Wien* die beginselen zijn, gekend wordt.

Och, of het toch verstaan werd, dat juist aan uw geestdrift voor de hooger en heiliger beginselen, de liefde voor uw God, *Wien* die beginselen zijn, gekend wordt.

Och, of het toch verstaan werd, dat juist aan uw geestdrift voor de hooger en heiliger beginselen, de liefde voor uw God, *Wien* die beginselen zijn, gekend wordt.

Och, of het toch verstaan werd, dat juist aan uw geestdrift voor de hooger en heiliger beginselen, de liefde voor uw God, *Wien* die beginselen zijn, gekend wordt.

Och, of het toch verstaan werd, dat juist aan uw geestdrift voor de hooger en heiliger beginselen, de liefde voor uw God, *Wien* die beginselen zijn, gekend wordt.

Och, of het toch verstaan werd, dat juist aan uw geestdrift voor de hooger en heiliger beginselen, de liefde voor uw God, *Wien* die beginselen zijn, gekend wordt.

Och, of het toch verstaan werd, dat juist aan uw geestdrift voor de hooger en heiliger beginselen, de liefde voor uw God, *Wien* die beginselen zijn, gekend wordt.

tot kennisneming en beoordeeling van hun beweringen bereid.

Of ook, want we denken er niet aan, anderen de wet voor te schrijven, laat ze aantoonen dat de door ons voorgestelde orde van behandeling onjuist is, en laat ze er een betere orde voor in de plaats stellen.

Dan kan eerst dit punt worden uitgemakkt, en kan men daarna verder zien.

Nemen we di 1°, dat alle formuliergebeden 2°, dat we in allen noot andere gebruiken; 3°, dat de formuliergebeden 4°, dat he formuliergebeden Heiland drukt; dan schijnt h van het formuliets aan toe te Alleen versta wege alle besta

Integendeel, formuliergebeden Liturgie vinden schen overlaten Reeds forme het type, dat o Vader schoonk metrisch, noch Vele zijn veeler neerend, er alle eigenlijke bededen, en in hun zinn wikkeld gebou biddende ziel n tengevolge noo tegevoelde ingeg fession de pech of gelijk de In bedenboek drag ter, en niet he bedden, d. z. g bepaalde zaak, beter dan de o bedeleven in st

We nemen Liturgische gel weaschten dat En thans voor eweun ons o aan den zinsoo onvoorwaardelij levende geme deen, en dat h dien ze gewijz

Want wel formuliergebed koring, verkrij aangrijpt, als slachten voor ben, maar dit alzoos, en een Ook het *Onze*

Ook al dien muliergebed pl de eenigszins het woord lee getrokken wo zaak aan den het feit ligt er wone gemeent bij het hooren kelde zinsmede te volgen.

Het zou de Gereformeerde kalmte en gee waarin een nie kon worden, dan alleen een len, andere te vervangen. Hi verder worden duidelijk worde dooi voor het wil worden als gebeden die a en die we, o min plichtig v

Over de formuliergebeden, ons oordeel te Thans stipp lei aan.

Het eerste soms veel zou Met name gaderingen, wa over elkander moest worden lijke voorgeko bud, dat hij e eigen meening deren bad.

Onmogelijk ging heeft, d len om Gode gevallen zal z volle recht on daarheen leide

Alleen ma hij wel voor kan hij het gen aan zijn denken. Als zich zelve al Anders verzaa ambt en de tot zonde.

Just daaro men in alle officieelen aan

Just daaro men in alle officieelen aan

Just daaro men in alle officieelen aan

Just daaro men in alle officieelen aan

Just daaro men in alle officieelen aan

Just daaro men in alle officieelen aan

Just daaro men in alle officieelen aan

Just daaro men in alle officieelen aan

Just daaro men in alle officieelen aan

Ook op het aandacht te wo Het *Onze* Va aan alle oorde door gebeden dat feitelijk al eenigt.

Dit gebed is ineengezet, juist makkelijker in Het meervoud is om in hoofd maar ook om do den. En ook de ben, blijkens ha dat het ons ge bidden zouden. bed, om het al overvuld met lang het *Onze* zijn ouden dag.

Nemen we di 1°, dat alle formuliergebeden 2°, dat we in allen noot andere gebruiken; 3°, dat de formuliergebeden 4°, dat he formuliergebeden Heiland drukt; dan schijnt h van het formuliets aan toe te Alleen versta wege alle besta

Integendeel, formuliergebeden Liturgie vinden schen overlaten Reeds forme het type, dat o Vader schoonk metrisch, noch Vele zijn veeler neerend, er alle eigenlijke bededen, en in hun zinn wikkeld gebou biddende ziel n tengevolge noo tegevoelde ingeg fession de pech of gelijk de In bedenboek drag ter, en niet he bedden, d. z. g bepaalde zaak, beter dan de o bedeleven in st

We nemen Liturgische gel weaschten dat En thans voor eweun ons o aan den zinsoo onvoorwaardelij levende geme deen, en dat h dien ze gewijz

Want wel formuliergebed koring, verkrij aangrijpt, als slachten voor ben, maar dit alzoos, en een Ook het *Onze*

Ook al dien muliergebed pl de eenigszins het woord lee getrokken wo zaak aan den het feit ligt er wone gemeent bij het hooren kelde zinsmede te volgen.

Het zou de Gereformeerde kalmte en gee waarin een nie kon worden, dan alleen een len, andere te vervangen. Hi verder worden duidelijk worde dooi voor het wil worden als gebeden die a en die we, o min plichtig v

Over de formuliergebeden, ons oordeel te Thans stipp lei aan.

Het eerste soms veel zou Met name gaderingen, wa over elkander moest worden lijke voorgeko bud, dat hij e eigen meening deren bad.

Onmogelijk ging heeft, d len om Gode gevallen zal z volle recht on daarheen leide

Alleen ma hij wel voor kan hij het gen aan zijn denken. Als zich zelve al Anders verzaa ambt en de tot zonde.

Just daaro men in alle officieelen aan

Just daaro men in alle officieelen aan

Just daaro men in alle officieelen aan

Just daaro men in alle officieelen aan

Just daaro men in alle officieelen aan

Just daaro men in alle officieelen aan

Just daaro men in alle officieelen aan

Just daaro men in alle officieelen aan

Just daaro men in alle officieelen aan

Just daaro men in alle officieelen aan